

Volkskrant 26 juni 2009 door Frank van Herk XXXX

Al tijdens het openingsnummer word je geraakt door Colens prachtige toon op tenorsax: een ouderwets buikgeluid maar wendbaar, in de Rollins-traditie maar persoonlijk ingevuld.

Hij fraseert heel vanzelfsprekend, met allerlei benaderingen, en niet jachtig of patserig, het verhaal en de ademende swing blijven centraal staan. De tenor knort vrolijk of croont weemoedig, de sopraansax klatert zuiver, en dat in een tiental voornamelijk eigen stukken, vol pakkende riffs.

Die worden gretig verorberd door een prima ritmesectie, af en toe aangevuld door gasten Wim Bronnenberg op gitaar en Mark Lotz op dwarsfluit. De afwisselende composities worden thematisch en melodieus uitgewerkt, en de echo's uit het verleden overstemd door een individuele stijl.